

τὸν Ἀγαιῶν πόλεμον οἱ στρατηγοὶ καὶ διοικηταὶ νὰ ἀρπάζωσι μᾶλλον δι' ἑαυτοὺς ἢ διὰ τὸ κοινόν, μεταχειριζόμενοι πολλάκις βιαιότατα καὶ παρανομώτατα μέσα. Μεγάλαις πορθήσεσι ὑπέφερον ἡ Ἑλλάς ἔτι κατὰ τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον, διὰ τοῦ Λευκόλλου, τοῦ Σύλλα καὶ τῶν στρατηγῶν τοῦ Μιθριδάτου· ἄλλα πολλὰ ἠφάνισεν ὁ πειρατικὸς πόλεμος. Οὐδ' ἐσέβοντο ἔτι τοὺς ναοὺς, οὐτ' εὐλαβοῦντο ἱεροσουλίας· ἐν ᾧ πρότερον τὸ κοινὸν τῶν καλουμένων γεφυροποιῶν (ἀρχιερέων), ἐφρόντιζε νὰ μὴ γίνωνται τοιαῦτα ἀσεβήματα· ἀλλὰ διήρπαζον ἐξίσου καὶ ἱερὰ ἀναθήματα καὶ θεῶν ἀγάλματα. Μετὰ ταῦτα ἔπαυσαν μὲν οἱ πόλεμοι ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἡ δὲ ἐξαγωγή τεχνουργημάτων ἐξηκολούθει οὐδὲν ἦττον καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης, διὰ τῶν διοικητῶν τῶν ἐπαρχιῶν (ὡς τοῦ μιναροῦ Βέρβρου), καὶ ὕστερον διὰ τῶν πρώτων αὐτοκρατόρων, ἀπὸ Αὐγούστου μέχρι Δομιτιανοῦ. Πολλὰ μυριάδες ἀγαλμάτων, ἀνδριάντων, τύπων, πινάκων, καὶ ἄλλων ἔργων τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης μετετέθησαν οὕτως εἰς Ῥώμην καὶ εἰς τὰς ἐπαυλεις τῶν Ῥωμαίων.

[Ἐκ τοῦ Ἐγχειριδίου τῆς Ἀρχαιολογίας τῶν Τεχνῶν, ὑπὸ Α. Ροσσίου.]

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΣΥΖΙΓΟΥ.

Τῆς γυναικὸς ἡ πρώτη καὶ πλέον ἀξιόλογος ἀρετὴ εἶναι ἡ πραότης. Γεννηθεῖσα νὰ ὑπακούῃ ὄν τόσο ἀτελὲς, ὅσον ὁ ἀνὴρ, πολλάκις πλήρες κακιῶν καὶ πάντοτε πληρὲς ἐλλείψεων, ὀφείλει νὰ μανθάνῃ πρῶίμα, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν ἀδικίαν νὰ ὑποφέρῃ, καὶ κακοποιουμένη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς νὰ μὴ γογγύζῃ. Ὅχι χάριν ἐκεῖνου, ἀλλὰ χάριν ἑαυτῆς, ὀφείλει νὰ ἦναι πραεῖα. Ἡ κακὴ διάθεσις καὶ τὸ πείσμα τῶν γυναικῶν ποτὲ ἄλλο τι δὲν ἐπιφέρουσιν εἰμὴ τὴν αὐξήσιν τῶν ἰδίων τῶν βασάνων καὶ τῆς κακῆς διαγωγῆς τῶν συζύγων των, — οἵτινες αἰσθάνονται, ὅτι μὲ τοιαῦτα ὄπλα δὲν πρέπει νὰ νικῶνται. Ὁ Θεὸς δὲν ἔκαμε τὰς γυναῖκας τόσο ἐλκυστικὰς καὶ πειστικὰς, διὰ νὰ ἦναι στρυφναὶ καὶ δύστροποι· δὲν ἔκαμε αὐτὰς ἀδυνάτους, διὰ νὰ δεσπάζωσι· δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὰς τόσο μαλακὴν φωνὴν, διὰ νὰ κραυγάζωσι καὶ νὰ ἐρίζωσι· δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὰς χαρακτῆρας προσώπου τόσο λεπτοῦς, διὰ ν' ἀσχημίζωσιν αὐτοὺς μὲ τὴν ὀργήν. Ὅταν ὀργίζονται, λησμονοῦσι πρὸς τί ἐπλάσθησαν· πολλάκις μὲν ἔχουσι δίκαιον νὰ παραπονῶνται, ἀλλὰ πάντοτε ἀδικον νὰ κραυγάζωσιν. Ἐκαστος ὀφείλει νὰ διατηρῇ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἰδίου του γένους· ἀνὴρ, πολὺ πρᾶος, ἐνδέχεται νὰ καταστήσῃ αὐθάδη τὴν γυναῖκά του· ἀλλὰ τοιλάχιστον, ἂν ὁ ἀνὴρ δὲν ἦναι τέρας, ἡ πραότης τῆς γυναικὸς κατευναρίζει αὐτὸν, καὶ θριαμβεῖ ἐπ' αὐτοῦ ταχύτερον ἢ βραδύτερον.

ΝΟΤΙΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ τις, ἐρωτηθεὶς ὑπ' Ἄγγλου τινὸς ἐν μεγάλῃ συναναστροφῇ τοῦ Λονδίνου, ποίου εἶδους χώρα

εἶναι ἡ Νότιος Ἀμερικὴ, «Κύριε,» ἀπεκρίθη, «τὰ πάντα εἰς τὸν τόπον μας εἶναι μεγαλοπρεπῆ· τὰ ὄρη ἐκπληκτικὰ, οἱ ποταμοὶ ἄπειροι, αἱ πεδιάδες ἀτελεύτητοι, τὰ δάση ἀπέραντα, τὰ δένδρα γιγαντιαῖα, τὰ μιλιά μας τριπλάσια τῶν ἰδικῶν σας· καὶ πρὸς τοῦτοις (ἐδῶ ἔβαλε Δουβλίον ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του, καὶ ἐπέθηκεν αὐτὰ εἰς τὴν τράπεζαν) κύτταξε τὸ νόμισμά μας!»

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΣΠΙΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε Σελ. 30—32.)

Θρησκευτικαὶ ἐρωτήσεις τῶν Μουλάδων, καὶ κλίσις τῶν Περσῶν ἐν γένει εἰς θρησκευτικὰς ἀμφισβητήσεις. Ἐμπόριον Ρεστίου. Μετάξια. Συβρῶν ἀγοραστῶν διαφόρων. Ὁ ποταμὸς Σιφιρρὺτ (Μάρδος). Ἀλιευτικὰ καταστήματα εἰς τὰς ἐκβολὰς του, καὶ προϊόντα αὐτοῦ. Πλοῦς τῶν Ῥωσικῶν πλοίων εἰς τὰς Τουρκομανικὰς παοαλίας. Τὰ ἐκεῖσε γαλιλατομυχεῖα. Σκηνώματα τῶν Τουρκομάνων. Ὅποιαν ἐκτασιν γῆς κατέχουσιν. Αἱ ἰσχυρότεροι φυλαὶ αὐτῶν. Ἡ παρ' αὐτῶν ἐνεργοῦμένη σωματεμπορία. Μεσίται διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν αἰχμαλώτων.

Ὁ Πρίγκιψ, ἐρωτήσας με περὶ τῆς ἐνεσώσεως καὶ παρελθούσης καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος, μ' ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ τὸν ἐξιστορήσω συντόμως τὴν μετὰ τῶν Ὀθωμανῶν πάλην μας, καὶ τὴν σημερινὴν αὐτόνομον θέσιν τῆς πατρίδος ἡμῶν. Ὁ δὲ Μουλάς, ἀναλαβὼν ἀποτόμως τὸν λόγον, μὲ ἠρώτησεν ἂν ἤμεθα Ἰσοῦιδες ἢ Μουσαΐδες, δηλ. ὀπαδοὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἢ τοῦ Μωϋσέως· ἂν ἡ βίβλος ἡμῶν ἦναι τὸ Εὐαγγέλιον ἢ τὸ Τοράτ (ἡ παλαιὰ διαθήκη)· ἂν ἡ πίστις ἡμῶν ἦναι ἡ ἰδίᾳ μὲ τὴν τῶν Ῥώσων καὶ Ἀγγλων· ἂν ἀληθεύῃ ὅτι κατὰ τὴν θρησκείαν τῶν Χριστιανῶν ὁ Χριστὸς εἶναι καὶ Θεὸς, καὶ τοιαῦτα ἄλλα καὶ τηλικαῦτα ἀσυνάρτητα ἐρωτήματα, εἰς τὰ ὅποια ἀπεκρίθη ὄντιον μὲ ἦτο δυνατόν λακωνικώτερον, διὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσω τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὲ ἀπευθύῃ τοιαῦτα ὀκληρὰ καὶ ἀκαίρους προκλήσεις. Τὰ τελευταῖόν του πρόβλημα, τὸ ὅποιον εἰς ἕκαστον Εὐρωπαῖον συνεισέχον νὰ προβάλλωσι καὶ οἱ ἰδιῶται Πέρσαι, πολλῶ μᾶλλον οἱ εἰς τὸ ἱερατεῖον ἀνήκοντες, ἦτο τοῦτο· ἂν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ὑπάρχῃ περικοπὴ τις ἀναφέρουσα ὅτι μετὰ τὸν Χριστὸν θέλει ἔλθει τις προφήτης, τοῦ ὁποῦ τὸνομα ἀνταποκρίνεται μὲ τὴν Ἀραβικὴν λέξιν Ἀχμέτ· τουτέστιν ὁ δεδοξασμένος, ὁ περιβλεπτός· «Αὐτὸν φρονοῦμεν ἡμεῖς τὸν Μωάμεθ, καὶ Ἀχμέτ ὀνομαζόμενον πῶς λοιπὸν σεῖς νὰ ἀρνήσῃτε προφήτην, τὸν ὅποιον ὁ ἰδικὸς σας προφητὴς καὶ προηγήσατο διὰ τῶν ῥησέων του;» «Διότι τοιοῦτον ἡμεῖς δὲν ἐυρίσκομεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον,» τὸν ἀπεκρίθη. «Ὁ δὲ Παράκλητος, τὸν ὅποιον ὑπανιττόμενοι ἐκάμετε περιέκλυτον καὶ δεδοξασμένον, δὲν εἶναι ὁ Μωάμεθ. Οὗτος τὴν νεώτερον τῶν ὄσα ἐλάλησαν ὁ Μωϋσῆς, οἱ προφῆται, καὶ ὁ Ἰησοῦς, δὲν ἐκήρυξε. Τὸ Κοράνιον δὲν εἶναι εἰμὴ σωρὸς πεφυρμένος Ἰουδαϊκῶν καὶ Χριστιανικῶν στοιχείων, μὲ δόγματα, τὰ ὅποια ἡμεῖς δὲν παραδεχόμεθα, διότι ἡ παρεμορφώθησαν, ἢ αὐθαιρέτως συνεστήθησαν.» Ὁ οἰστρος τοῦ σχολαστικοῦ ἐξῆψε τότε περισσύτερον, καὶ ἤρρισε τὴν ἀπολογία τῶν Κορανίου, ἐκθέτων τὰς θεολογικὰς ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται, καὶ ὑπερεκθειάζων τὴν ἱερὰν βίβλον των.

Αἱ περὶ θρησκευτικῶν ἀντικειμένων συνδιαλέξεις καὶ ἀμφισβητήσεις εἶναι ὄχι μόνον παρὰ πᾶσαν ἄλλην ὀμιλίαν προκριωτέρας καὶ ἀρεστότεραι εἰς τοὺς Μουλάδες, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνους τοὺς κοσμικοὺς ἀκόμη, οἵτινες ἔλαβον παιδείαν τινὴ. Σπᾶνιον εἶναι